

העולם דק כעור האיילה

מהגרים

עוד לא מאַחַרְתַּ הַשָּׁעָה. אֵינְךָ חוֹזֵר.
אֲנִי הוֹפְכֶת לְעֵנָן סוֹעֵר,

וּפֶחַד פּוֹחֵז מְטִפֵּס בִּי כַּמִּים,
וְאֲנִי עוֹלָה לְמִטָּתְנוּ.

גַּם לָךְ זֶה קוֹרָה כֶּךָ, פְּתָאם.
אַתָּה עוֹמֵד עַל פִּי תְהוֹם.

אוֹר מְכָה בְּקִיר לְבָן
וְעָלִיו כְּתָמִים שְׁמָנִיִּים

לֹא מוֹדִים. הַמָּטָה נִמְצָאת
בַּמִּטְבָּח הַנִּמְצָא עַל הַגָּג.

הַבֵּית הַפּוֹךְ וְאֲנִי
לֹא נִמְצָאת בּוֹ. אַתָּה מְכִיר

אֶת הַתְּחוּשָׁה הַרִיקָה שֶׁבְּקִיר
שֶׁבְּנָה אִישׁ שְׂאִישׁ לֹא מְכִיר

וְכֻלָּם יוֹדְעִים – יֵשׁ לוֹ בֶּן
חוֹלָה וְאַשָּׁה.

גּוֹרְלוֹ נִקְשַׁר בְּגוֹרְלָךְ
וְאַחֵר כֶּךָ בְּגוֹרְלִי.

אַתָּה וְאֲנִי מְזֻזְמִים שִׁיר עָרֶשׁ
שִׁשְׁרָה לָנוּ הָאִשָּׁה.

אֲנִי מֵהֶגֶרֶת וְגַם אַתָּה.
אֵין לָנוּ אִמָּהוּת אוֹ עֶבֶר

רַק יְלָדִים, לֹא צוּרָה.
לְאִשָּׁה הַשְׁרָה יֵשׁ בֶּן חוּלָה

הַבֶּן שֶׁלָּךְ בָּרִיא וְעוֹד לֹא
מֵאַחֲרֵת הַשְּׁעָה,

גּוֹרְלִי נִקְשָׁר בְּכָל יוֹם בְּגוֹרְלָךְ
וְהַבִּית נּוֹפֵל מִתְקָרֵב לְרִצְפָּה,

הַיְלָדִים הוֹפְכִים הוֹרִים.
אֲנִי הוֹפְכֶת קִיר וְאַתָּה הוֹפֵךְ מְטָה.

עכשו הצהב הממריא. זה לא יבש, זו פריחה אחרונה. החטה ירקה והשמש מתחילה להכות. עולם קל נראה שהולך להשבר. קל כקנה דק

אך ויבש כעולם. בימים עוד אפשר. כשבא הלילה על חטה היא נעצבת שחר. קשה לה לבד יתומה. מה בא בקצה הלילה?

מה ההפתעה הגדולה? אנחנו ארבעה וזה נראה לא טוב. נראה שזה מסתבך אבל אנחנו מנסים בכל הכח, כל אחד מאתנו. יש לנו יצר

השרדות חזק אבל הרבה רגשי אשמה. לכן משהו לא עובד. החרציות יפות אבל חסרות כל משמעות. מה מלא במשמעות? בקצה הלילה

באה שמש. באה שמש להאיר. היינו צריכים לחיות על הזבל ובתוכו. לא להטמין אותו. לא לשלח מעבר לים שלא ידענו מה נמצא שם.

לראות אותו ולהריח אבל פחדנו. היינו ארבעה, החמישי מת. פחד מות. היינו צריכים מאוד והעולם דק כעור האילה. כחרצית חסרה.

היינו צריכים ולא ידענו בדיוק מה. חטה שחרה שבלילה. הגענו ואמרנו מים מים אז מה. מעבר לים אנחנו מה שנמצא

שירים קטנים לציפור במנוסה

יום א

אני יוצאת לנדד.
זה לא מענין אף אחד,
זה טוב. לנדד אפשר
כשזה לא מענין אף אחד.

יום ב

אני ממריאה אל מעל
ההר האנושי. אני רואה
מעבר לו, אני נרגעת.
אין דבר, אין דבר.

יום ו

עכשו אני מעל הים אינסוף.
פלילה פה מתי. בבקר
קמתי חיה. דג? צפור?
אני לא מבונה.

יום ה

מכונת צפונה רחוק,
יהיו שם פרות קפואים,
הערפל הכבד יחזיק אותי
ואני ארגיש קלה.
אני נוסעת ואין לי
איפה לעצר לנוח,
איים קטנים נוסעים תחתי,
מראה של הצפור שאני,
קטנים מדי בשבילי,
כמו הצפור שאני.

יום ז

בחשן התישבותי על ענף
אחר כך התברר שהענף
הוא נחש (לא הכרתי את הזן)

וְשִׁהוּא, הָעֵנָף, בָּלַע
 אֶת כָּל כְּלִי. עֲכָשׁוּ, בְּתוֹכוֹ,
 אֲנִי רוֹשְׁמַת לְעֶצְמִי:
 בְּכָל חֶשֶׁן יֵשׁ עוֹד חֶשֶׁן.

יום א

כָּבֵל הַחֲשָׁמַל מִתְנַדֵּד מִתְחַתִּי.
 הִגִּיעַ הַיּוֹרָה. הַסִּכּוֹן הָעוֹלָה.
 בְּבִית מִמּוֹל מְגֻשֶׁת
 אֲרוּחַת מְלָכִים.
 אַחֵר כֶּךָ יִתְחִילוּ רִיבִים.
 אַחֵר כֶּךָ יִלְכוּ יְלָדִים.
 אַחֵר כֶּךָ יִתְפָּסוּ בְּשִׁמְיָהּ.
 אַחֵר כֶּךָ אֵה אֵה אֵה.
 אֶת בַּחוּץ. תְּמוֹתֵי מִקָּר.
 כָּל מֶה שֶׁתִּרְצִי זֶה לַחֲזוֹר.

יום ו

הַהֲגָעָה אֵינָה חֲשׂוּבָה
 וְאֵינָה נִרְאִית בְּאַפָּק
 (הִיא גַם נִסְתָּרֶת מֵעֵינַי. לָאֵן, מְתִי)
 מֶה שֶׁחֲשׂוֹב הוּא הַדָּבָר. הַנִּדְּיָדָה.
 הָאִישׁ בֶּן הַשְּׁלוּשִׁים שֶׁהוּא צָפוֹר,
 הָאִישׁ בֶּן הַשְּׁלוּשִׁים שֶׁהוּא אֲשָׁה.

יום ג

בֵּית חֲדָשׁ לֹא מִצָּאֵתִי
 וְגַם לֹא הָיָה לִי לְמָה.
 יֵשׁ: עֲנָנִים וְרוּחַ וְשִׁמְשׁ טוֹבָה.
 אֵין: סוּף אוֹ הַתְּחָלָה.
 אֲנִי אֲנָפָה
 עַל גִּבּוֹ שֶׁל שׁוֹר
 הוּא מוֹלִיךְ אוֹתִי אֶט אֶל הָאוֹר.